

gjeringsforslaget for ubrugeligt, fordi det kun afhjalp visse Uretfærdigheder ved at gjøre nye Uretfærdigheder. Men jeg maa tilstaa, at jeg slet ikke forstaar hele denne Udtalelse. Det kan jo dog aldrig være at gjøre nye Uretfærdigheder at dele Kredse, som ere aldeles urimelig store, i flere Kredse som en foreløbig Foranstaltning. Om end disse Kredse maaste blive noget større, end de under andre Forhold vilde blive, saa er det jo dog i alt Fald en meget betydelig Forbedring, naar man deler en Kreds paa 120,000 Mennesker i 4 Kredse. Det er jo ganske vist, at der saa bliver tilbage i hver af dem gennemsnitlig omtrent 30,000, men man kan dog ikke sige, at det er nye Uretfærdigheder, det er jo tværtimod et meget betydeligt Skridt henimod virkelig Retfærdighed, og forøvrigt jo et Skridt, som hverken af Regeringen eller af mig ved første Behandling er udgivet for Andet end noget Foreløbigt, som man fornustigvis ikke burde blive staaende ved, men det er givet, at det er et Gode, et Fremskridt, indtil der foreligger tilstrækkelige Data til fornustigvis at kunne optage denne Sag til fornøyet Behandling.

Naar jeg i Udvalget, da man havde vedtaget, at der skulde være 137 Valgkredse, efter megen Betænkning og først efter Bægning indløb mig paa at deltage i dette Arbejde, var det, fordi jeg ikke engang vilde have Stin af ved at negte mit Arbejde i nogen Henseende at være Skyld i, at denne Sag ikke blev bragt videre eller i alt Fald ikke blev bragt videre i en saa god Stikelse som muligt, men jeg tilstaa, at jeg fra Begyndelsen af har været af den Mening, som mine Meningsfæller ogsaa have været af, at man ikke bør søge at gaa den Vej. Jeg vil ogsaa tilstaa, at det er Hovedgrunden, hvorfor jeg for mit Vedkommende ikke har villet indstille dette Forslag endogaa kun subsidiært, men der er dernæst naturligtvis en anden Grund. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at naagtet dette Forslag efter min Overbevisning er bygget paa de Principer, som et saadant Forslag bør bygges paa, naar man skal komme til noget som helst Resultat, bliver der dog mange Forhold tilbage, som ikke saaledes kunne hvile paa egentlige Principer, og dernæst kommer til, at det ligger i Sagens Natur, at et saa stort og vanskeligt Arbejde, et saa vanskeligt Overblik som at udarbejde dette Forslag udføres ikke paa en Gang. Det første Forsøg vil altid trænge til bagefter at gennemgaaes, og efter at jeg saaledes senere har gennemgaaet det her Foreliggende, har jeg set flere Steder, hvor jeg selv rimeligvis vilde gjøre det an-

derledes, og var det kommet til virkelig Forhandling i Udvalget, var der utvivlsomt fra flere Medlemmers Side kommet Bemærkninger frem, som jeg vilde have erkjendt, at det vilde være fornuftigt at følge, og som derfor vilde have ført til Forandringer. Men da en saadan Forhandling ikke kunde komme i Gang, og da man ikke vilde benytte dette som et Grundlag, men fastholdt det Forslag, som man selv havde udarbejdet, og som jeg finder meget uantageligt, har jeg ikke fundet, at der var Grund for mig til at paatage mig det store Arbejde at gjøre de Forandringer i Forslaget, som jeg vilde anse for rigtige, men som dog — det vil jeg sige strax — ikke vedrøre de Principer, som ere nedlagte deri. Sagen er jo nemlig, at naar man som her staar paa en historisk Grund, maa man som et Princip dog opstille, at man saavidt muligt bevarer det Overlevereede, men dertil kommer, at det ved Udarbejdelsen af et saadant Forslag er nødvendigt at gaa efter aldeles faste, uomtvistelige Principer, fordi der altid bliver forskellige Vilkaarligheder. Skal det tænkes, at man skal kunne enes, skal det Hele ikke komme til at staa som en Vilkaarlighed, maa man opstille visse faste Principer, som ikke maa overskrides. Derved undgaar man i alt Fald Mistanke for, at man overhovedet har villet Andet end en saa god og retfærdig Ordning som muligt.

Naar jeg nu skal sige, hvorfor jeg anser Flertallets Forslag for uantageligt, er det for det Første, som jeg allerede har nævnt, fordi jeg ikke tror, at man fornustigvis kan komme til at udvide Antallet af Folketingsgets Medlemmer til 137, og naar jeg ikke tror dette, er det dels, fordi det er allerede strax en saa overordentlig Forøgelse, nemlig med endogaa fuldt en Trediedel af det nuværende Medlemsantal, men dernæst ogsaa af den simple Grund, at man maa sige sig selv, at det fornustigvis er aldeles umuligt at vedblive paa den Vis, thi da Befolkningen efter al Rimelighed vil vedblive i det Mindste i adskillige Læder at være i stærkt Stigning, vil det vise sig, at disse 137 næste Gang aldeles ikke ville forslaa Noget, og saa skal man næste Gang have 150, maaske 160, og saa maaske 200 efter et Par Folketællingers Forløb, men det er klart, at man derved kommer til Urimeligheder. Derfor mener jeg, at det ikke er værdt at komme ind paa den Vej, om hvilken man maa sige sig selv, at den ikke kan fortsættes, saameget mere som det ikke er den Vej, ad hvilken man hidtil er gaaet. Det ærede Medlem sagde, at der staar i Grundloven, at Forholdet skal være som 1:16,000, og det er